

Belsazar

Heinrich Heine

Die Mitternacht zog näher schon;
In stummer Ruh lag Babylon.

Nur oben in des Königs Schloss,
Da flackert's, da lärmt des Königs Tross.

Dort oben in dem Königssaal
Belsazar hielt sein Königsmahl.

Die Knechte sassen in schimmernden Reihn
Und leerten die Becher mit funkelndem Wein.

Es klirrten die Becher, es jauchzten die
Knecht;
So klang es dem störrigen Könige recht.

Des Königs Wangen leuchten Glut;
Im Wein erwuchs ihm kecker Mut.

Und blindlings reisst der Mut ihn fort;
Und er lästert die Gottheit mit sündigem Wort.

Und er brüstet sich frech und lästert wild;
Die Knechtschar ihm Beifall brüllt.

Der König rief mit stolzem Blick;
Der Diener eilt und kehrt zurück.

Er trug viel gülden Gerät auf dem Haupt;
Das war aus dem Tempel Jehovahs geraubt.

Und der König ergriff mit frevler Hand
Einen heiligen Becher, gefüllt bis am Rand.

Und er leert ihn hastig bis auf den Grund
Und ruft laut mit schäumendem Mund:

"Jehovah! dir künd ich auf ewig Hohn -
Ich bin der König von Babylon!"

Doch kaum das grause Wort verklang,
Dem König ward's heimlich im Busen bang.

Das gellende Lachen verstummte zumal;
Es wurde leichenstill im Saal.

Und sieh! und sieh! an weisser Wand
Das kam's hervor, wie Menschenhand;

Belšasar

Heinrich Heine

Noc byla tichá, ani tón
Nezazněl městem Babylon.

Jen okna zámku září tmou,
Tam hoduje král s družinou.

V slavnostní síni při vínu
Pořádal Belšasar hostinu.

Druhové jeho, jak zvyk prastarý,
Po kraj si plnili poháry.

Oslavný zpěv a jásos zněl,
Král na to s pýchou pohlížel.

Tváře mu zrudly od vína,
Smělost se v srdci rozpíná,

Až král si s Bohem zahrává,
Z úst znějí mu slova rouhavá

A chvástá se a Boha tupí;
K ovacím důvod pro zástupy.

Král vydal rozkaz; jako psík
Odběh a vrací se služebník

S nádobím zlatým, jak král chtěl,
Kořistí z chrámu lidu Izrael.

Belšasar vzal si pohár zlatý,
Nalil jej vínem vrchovatý,

Naráz ho vyprázdnil až do dna
A vyřkl slova trestuhodná:

„Jehovo!“ křičel nebi vstříc,
„Kde máš svou moc? Já král jsem víc!“

Sotva však dozněl jeho troufalý hlas,
Král v nitru pocítil úzkost a třas.

Jako by kouzlem zmlknul sál,
V mrtvolném tichu pobled král.

Cosi jak ruka – hled' jen! hled'!
Nápis psát začala na bílou zeď.

Und schrieb, und schrieb an weisser Wand
Buchstaben von Feuer und schrieb und
schwand.

Der König stieren Blicks da sass,
Mit schlotternden Knien und totenbläss.

Die Knechtschar sass kalt durchgraut,
Und sass gar still, gab keinen Laut.

Die Magier kamen, doch keiner verstand
Zu deuten die Flammenschrift an der Wand.

Belsazar ward aber in selbiger Nacht
Von seinen Knechten umgebracht.

A psala, psala krátký čas
Ohněm pár slov a zmizela zas.

Král oči mlčky třeštil jen,
Bez hnutí seděl jak přimrazen.

Družina strnula, ani hlas,
Slyšel bys spadnout z hlavy vlas.

Učenci přišli a znalci knih,
Nápis však nepřečet žádný z nich.

A Belšasar, než nastal den,
byl svými druhy zavražděn.